

[Hanne Reintoff.]

onen så eklatant demonstrerer sin utroværdighed, og vi må da drage vores følgeslutninger af det. Andre nødsages derved til at sikre sig et mere sikkert grundlag for deres handlinger end USAs forsikring alene, og det må også angå den danske regering. Vi har ydermere et medansvar for devalueringen af afgivne erklæringers værdi, når regeringen blot optræder som USAs følgagtige allierede og ikke som regering løfter sin røst til protest mod en udvikling, som vil undergrave forhandlinger som middel til løsning af internationale problemer — og det er dog vel ellers dansk politik.

Jeg tror bestemt ikke, man bør undervurdere alvoren af de herved skabte perspektiver. Jeg har i de sidste år ved hvert nyt skridt, USA-imperialismen har foretaget på vejen af sin krigsudvidende eskalation i Indokina, opfordret regeringen og givet den anledning til over for USA at give udtryk for den danske befolknings fordømmelse af denne imperialistiske krig og af krigsudvidelserne. Hvis vi tager skældsordene væk, har regeringen med alle hænde søgt påskud nægtet at gøre det. Den valne erklæring, som ministeren byggede sin tale på i dag om bekymring for udviklingen, er ikke nogen undtagelse, så meget mindre som den var kædet sammen med en række meningsløse erklæringer om, at man ikke kan bedømme, hvor skylden ligger. Man hørte også i dag Laos-invasionen begrundet med, at der var nordvietnamesere i Laos. Man kunne eksempelvis lade Nordvietnam og Laos ordne det indbyrdes. Det behøver faktisk ikke USAs indblanding.

Også i fredags var statsministeren ude med udtalelser om, at skylden ikke er USAs alene. Jeg synes dog, man burde vise et minimum af respekt for kendsgerninger, som ligger ganske åbent i dagen, og som hele verden kender. Hele verden — det gælder også den danske regering, selv om den ikke altid virker lige velorienteret — ved vel, at der ikke var nogen krig i Vietnam, Cambodien og Laos, hvis ikke USA havde tilsidesat Genèveaftalerne i 1954 og i strid med dem påbegyndt sin militære intervention. Hele verden ved, at det er USA, der spreder dødsbrand og gift i Indokina, og ikke omvendt. Hele verden ved, at den vietnamesiske side har tilbudt USA stilfærdig tilbagetrækning

fra Vietnam, men at USA har afvist det. Hele verden ved også, at det er den amerikanske regering og dens generaler, der har truffet beslutning om og gjort det muligt at åbne aggressionen mod Cambodien og Laos, og ikke omvendt. Og en dag, når det vietnamesiske folk har sejret, vil hele den store tredje verden og det sydøstasiatiske folk også vide, hvor forsigtige og tilbageholdende og medløbende vi var i hele den situation.

Hvorfor vil vi blive ved med at bringe spot over os selv ved at tale om, at man ikke kan se, hvem der er aggressoren, og hvem der er ofrene? Der er nok af ofre; det skulle ikke være så svært at få øje på dem.

Må jeg i den forbindelse sige, at vi selvfølgelig med glæde kan tilslutte os socialdemokratiets dagsorden. Også jeg vil sige, at den kommer lidt sent. Der havde været en tid, hvor den kunne vedtages. Man kan ikke komme her og sige, at man ikke nåede at få tid til at fremsætte forslaget, for det blev fremsat i de 14 måneder. Der kunne have været politisk flertal for det, men det blev decideret afvist af socialdemokratiet. Vi må altså konstatere, at der skulle dræbes endnu mange tusinde, at verdensfreden skulle bringes i endnu større fare, før socialdemokratiet vendte.

Men når det er sagt, så lad os glæde os over, at man har vendt. Jeg må dog samtidig spørge lidt om de ledsagende bemærkninger, hr. Per Hækkerup kom med til dagsordenen. Jeg synes i og for sig, dagsordenen er klar; men der blev sagt en masse om, at det ikke skulle gøres fra i dag til i morgen. Nej, det kan det ikke blive, for det er der ikke politisk flertal til. Der blev sagt en hel masse om, at når vi nu først havde fået mulighed for det, skulle der være konsultationer med forskellige lande, man skulle forberede det grundigt osv. Det spørgsmål står åbent, men må besvares i dag; hvis socialdemokratiet får politisk magt dertil, vil man så omgående skride til ganske klart at optage diplomatiske forbindelser med Hanoi, eller skal vi også til den tid have 27 undskyldninger, og jeg ved ikke hvor mange forhalinger?

Hr. Stinus fra de radikale vred og vendte sig med hensyn til partiets Vietnampolitik. Jeg kunne forstå, at det, man havde imod dagsordenen, var bemærkningerne om, at diplomatisk forbindelse med Nordvietnam